

Arrest

nr. 261 003 van 23 september 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DEVOS
Generaal Eisenhowerlaan 23
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 mei 2020 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 juli 2020 met referentnummer X.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 mei 2021.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DEVOS en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Onderzoek van het beroep

1.1. In een eerste middel werpt verzoekster een schending op van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van artikel 8 van het EVRM.

1.2. Overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen bij beschikking van 6 mei 2021 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In deze beschikking werd het volgende gesteld:

“(…)

De bestreden beslissingen betreffen enerzijds (1) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en (2) een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De aangevoerde middelen lijken ongegrond.

Vooreerst, waar verzoekster onder het kopje “middelen” stelt dat zij wordt benadeeld door “(...) de beslissing (...)”, dat het bevel om het grondgebied te verlaten “(...) kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten (...)” en dat het duidelijk is dat het bijzonder moeilijk is om naar haar land van herkomst terug te keren om daar een aanvraag in te dienen en er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, toont verzoekster door louter haar eigen overtuiging te ventileren, zonder in te gaan op de concrete motieven van beide bestreden beslissingen, niet aan dat deze kennelijk onevenredig zijn.

Verzoekster werpt vervolgens in haar “eerste” middel een schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, vermeldt als juridische grondslag artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Er wordt in deze beslissing uiteengezet waarom de ingediende aanvraag onontvankelijk is. In de tweede bestreden beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en wordt gesteld dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, meer bepaald dat zij niet in het bezit is van een geldig visum. Een schending van de formele motiveringsplicht lijkt niet te zijn aangetoond. Gezien de inhoudelijke kritiek die geuit wordt, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster poneert dat de motivering van de eerste bestreden beslissing “(...) verkeerd en ontoereikend is (...)”, waarbij zij vooreerst aanvoert dat wie voldoet aan de inhoudelijke criteria van de instructies 19 juli 2009 ook meteen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond. Los van het feit dat verzoekster niet aantoont deze instructie te hebben aangehaald in haar aanvraag waardoor de verwerende partij hierover dan ook niet kon motiveren in de eerste bestreden beslissing, wijst de Raad er op dat deze instructie werd vernietigd door de Raad van State bij arrest van 9 december 2009 met nr. 198.769. Aangezien de Raad van State in voormeld arrest vaststelde dat deze instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan, kan de verwerende partij hier geen toepassing van maken en kan verzoekster er in casu niet dienstig naar verwijzen.

Verzoekster voert verder aan dat zij geen belangen meer heeft in haar land van herkomst Algerije. Hierover wordt in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoekster hiervan geen bewijzen voorlegt en dat het “(...) erg onwaarschijnlijk [lijkt] dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. (...)”. Verzoekster gaat hier niet op in waardoor deze overwegingen overeind blijven. Waar verzoekster er in haar middel verder op wijst dat haar moeder haar voortdurende bijstand nodig heeft, wordt in de eerste bestreden beslissing aangegeven dat zij nalaat dit te staven met enig bewijs (een medisch attest) en dat zij niet verklaart waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt. Door bovenstaande elementen opnieuw te herhalen in haar middel, slaagt verzoekster er niet in de eerste bestreden beslissing op deze punten te weerleggen. Waar verzoekster thans een medisch attest voorlegt, kon hier geen rekening mee

worden gehouden. Dit nieuw stuk, met name een medisch attest van de hand van dr. H. van 17 juni 2020, dateert immers van na de bestreden beslissing van 12 mei 2020. Ook de Raad kan geen rekening houden met dit stuk, aangezien er in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet wordt opgetreden als annulatierechter, waarbij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)).

Waar er in de bestreden beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt gemotiveerd dat verzoekster geen bewijs voorlegt van verwantschap met de familieleden waarvan zij beweert dat deze nog in België zouden verblijven, stelt verzoekster dat dit "(...) volledig verkeerd (...)" is, waarbij zij verwijst naar een attest van gezinssamenstelling en een kopie van haar geboorteakte die zij als bijlagen 3 en 4 van haar verzoekschrift neerlegt. Nu verzoekster opnieuw niet aantoont deze stukken te hebben meegedeeld aan de verwerende partij bij haar aanvraag, kan verwerende partij niet verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden. Verzoekster brengt ook niets in tegen de vaststelling in de eerste bestreden beslissing, "Zelfs indien betrokkene de verwantschap toch kan aantonen dan nog dienen wij te stellen dat betrokkene niet specificeert waarom dit gegeven een buitengewone omstandigheid zou moeten zijn".

Verzoekster werpt in haar "tweede" middel ten aanzien van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) de schending op van artikel 8 van het EVRM op en stelt dat zij het recht heeft om samen te leven met haar Belgische moeder. Met deze uiterst summiere uiteenzetting, waarbij het gezinsleven en privéleven helemaal niet geconcretiseerd worden, toont verzoekster geen schending van voormelde verdragsbepaling aan.
(...)"

1.3. Verzoekster richt op 25 mei 2021 een schrijven aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoekster ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 26 augustus 2021 staat het volgende vermeld: "De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. De verzoekende partij verwijst naar de schriftelijke procedure en somt vervolgens de elementen op haar persoonlijke situatie kenmerken. Zij benadrukt dat ze onmogelijk kan terugkeren naar Algerije omdat ze 24/24 u bijstand moet verlenen aan haar zieke moeder. De kamervoorzitter nodigt de verzoekende partij hierna opnieuw uit om te reageren op de beschikking, waarop ze vraagt om haar zaak te herbekijken. De kamervoorzitter antwoordt dat de Raad hiertoe geen rechtsmacht heeft. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking."

1.5. Door louter te verwijzen naar de schriftelijke procedure en de elementen die haar zaak kenmerken op te sommen, waaronder het feit dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat zij haar moeder bijstand dient te verlenen, slaagt verzoekster er niet in de motieven van de hierboven weergegeven beschikking te weerleggen. Waar verzoekster vervolgens vraagt om haar zaak te herbekijken, heeft de Raad, zoals ook ter terechtzitting meegedeeld, hiertoe geen rechtsmacht.

1.6. Nu verzoekster er niet in slaagt om de motieven van de hierboven weergegeven beschikking te weerleggen, blijft de inhoud ervan overeind.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

2. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middelen die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kunnen leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA